

har været aldeles, som den burde være. Jeg tror, at en ganske anden Samvirkning med Kabinettet i Stockholm saavel som med Kabinettet i Berlin er Betingelsen for, at vi kunne komme de Beie, vi ville; men jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa; jeg har kun forselig villet antyde det. Jeg vil kun tilføje, at, naar det ærede Medlem for Kolding (Berg) igaar udtalte, at han troede, at vore Diplomater positivt virkede i en for Landet skadelig Retning, er det Noget, jeg ikke videre vil modsigge, men jeg vil dog udtale som min Overbevisning, at jeg tror, at de slet ikke virke; de virke hverken i gavnlig eller i skadelig Retning (Berg: Jeg sagde ikke, at jeg troede, at de virkede skadelig!) Det ærede Medlem troede ikke, at de skade, men han maatte anse det for Konsekvensen, at de gjorde det, hvis de overhovedet virkede og forsvarede denne Regering. Jeg for mit Vedkommende tror overhovedet, at Passivitet er Principet for Udenrigsministeriet, og at dette Princip ogsaa gjør sig gjældende blandt vore Gesandter; thi de udenlandske Blade have vrimlet af Artikler, hvorved der er udbredt den Tro, at her sad en Samling af Socialdemokrater og republikanske Elementer, der ønskede at ødelægge Kongemagten. Hvad havde været simplere, end at Regeringen havde beordret Gesandterne til at skrive eller at lade skrive, at her sidder en loyal og maadeholden Forsamling, der ikke blot repræsenterer $\frac{3}{4}$ af Folket, men ogsaa, som det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) igaar meget rigtigt oplyste, de $\frac{3}{4}$ af Hartkornet (Th. Nielsen: $\frac{5}{6}$), ja, endog $\frac{5}{6}$ af Hartkornet. Jeg tillader mig at fremhæve dette Hartkorn; thi jeg tror, at Regeringen paa Grund af det forskjellige Udgangspunkt lægger mere Vægt paa Hartkornet end paa Folket. Jeg siger altsaa, at det havde været Gesandternes Pligt at oplyse, at det er en saadan Repræsentation, her sidder, og at de Ulemper, der findes i Landet, kun ere en Følge af, at man mere eller mindre forbeholdent fra Regeringens Side og fra en ellers til daglig Brug meget forstandig Del af Befolkningen, som stadig tager af, har søgt at hæve Magtspørgsmaalet, og til sine Lider, naar det passede ind, ogsaa har inddraget Monarkiet og det monarkiske Princip i Sagen som Middel til at hæve Magtspørgsmaalet. Jeg kan ikke Andet end beklage, at vi ikke have set Artikler derom med officielt Præg for Exempel i Berlingske Tidende, hvorfra de kunde være gaede over i udenlandske Blade, eller at der ikke direkte fra Gesandterne er sendt Artikler til disse. Derved vilde Landet, om ikke have vundet i Anseelse — det er ikke noget lykkeligt Forhold, naar man skal vinde Anseelse paa den Maade —, dog have staaet sig bedre end ved de Artikler, som Gesandterne, saa vidt jeg veed, have ladet passere uden Modsigelse, skjøndt der paa Finantsloven findes en lille Konto til Udenrigsministeriets Disposition til Presseudgifter. Jeg

kan ikke tro, at Summen er brugt til at lave de omtalte Artikler, thi det er lutter Usandhed, der er udbredt gennem dem. Det tror jeg derfor paa ingen mulig Maade, men det er sikkert, at der er ikke givet Gesandterne Tilhold, og at de ikke ere blevene opfordrede til at vise, hvor slet her er regjeret, og hvorledes Forholdet virkelig er. (Munterhed). Det er ikke saa komisk, som de Herer finde; men det er fuldstændig i sin Orden. Jeg kan forstaa, at man indadtil sætter Partihensynet over mange Ting; det kan ikke være Andet, men overfor Udlandet maa en Regering, der ser sit Land og dets Folkething saaledes bagvadsføde, lade Partihensynet vige og sige: Det er os, der have hele Vren af Situationen. — Til Slutning vil jeg sige, at jeg godt veed, at alt dette aldeles intet Indtryk gjør paa den ærede Regering. Den ærede Conseilspræsident bemærkede igaar, at han ikke brød sig om, hvad de Regerer sagde, der sidde i dette Thing, thi hans Regering sølte sig meget rask og kvik; der var Intet iveau; den kunde godt leve, og den havde i Sinde at vedblive at leve. Jeg maa dog gjøre den ærede Regering opmærksom paa, at det vel er muligt, at den tænker saaledes, men at der ikke er mange Andre, der tænke paa samme Maade. Jeg har ventet paa et Forsvar for denne Regering, men jeg har intet hørt; jeg har set efter i Bladene, om Nogen vilde driste sig til et Forsvar, men det, jeg har set, var et Forsvar af den Natur, at den ærede Regering havde været bedst tjent med, at det ikke var kommet frem. Regeringen har egentlig kun et eneste Blad paa sin Side. Hvad det egentlig er Orgeen for, veed jeg ikke; i Sommer var det udelukkende Organ for Hundene, og da var det imod Regeringen for Hundenes Skyld; jeg veed ikke, om det nu maaske er for Regeringen ogsaa for Hundenes Skyld. Jeg tror, at Folket i sin Helhed vil føle, at det er nødvendigt, at her bliver regjeret i Overensstemmelse med Forfatningen, og at navnlig Folket i sin Helhed ikke vil finde sig i, at en Regering tilfidsætter enhver Reform samt Alt, hvad der vedkommer Landets Fremskridt, blot for at hæve Magtspørgsmaalet. Jeg tror ikke, at Folket i sin Helhed vil slutte sig til en Regering, naar den erklærer: Enten faae vi vor Forsvarsplan, som vi ville have den, eller ogsaa blive vi til Dommedag, men at det vil sige saaledes som det ærede Medlem fra Odense (S. Koch) igaar sagde: Selvere Noget end Intet, og kunne vi ikke faae den Forsvarsplan, vi synes bedst om, ville vi dog have Noget; thi det er ikke saa umaadelig vigtigt at beholde en Regering, der Intet kan føre igjennem. Jeg skal bemærke overfor den ærede Regering, at den ikke skal stole for meget paa dette sit Velbefindende, thi det er ikke noget sikkert Symptom, at man befinder sig vel. Det er bestjændt, at Patienten ikke altid er ganske klar over, hvorledes han befinder sig, og jeg skal tillade mig